

LBRIS

We know
books

Mihai Sarca

Blestemul lui
Jacques de Molay

SIONO
EDITURA
București, 2025

Moartea preotului

Despre morți numai de bine.

Profesorul Gabriel Serafini grăbi pași prin lungul coridor al Universității Luterane din Roma, unde își ținu ultimul discurs din acel an, care avea să se încheie peste câteva zile. Era destul de încruntat, privind direct în fața sa pentru prima oară fără să arunce o privire rândurilor de flori, de la care de cele mai multe ori nu își putea dezlipi privirea, fiind încântat de frumusețea acestora, atât prin culorile și formele lor, care îl fascinau și care în acel moment parcă se simțeau neglijate, încercând să îi atragă atenția în legănarea ușoară a brizei vântului, care le împrăștia mirosul îmbietor izbindu-i nările, făcându-l pentru o clipă să se oprească. Clătinând capul, porni imediat pe aleea pietruită și mai hotărât, trecând printre porțile înalte, larg deschise, de fier frumos lucrat, în apropierea cărora era mică lojă a gardianului, care tresări văzându-l.

– Să aveți o zi bună, domnule profesor și vacanță plăcută, i se adresă paznicul, cu un zâmbet fugar pe față.

Gabriel înclină puțin capul spre acesta, care rămase destul de nedumerit la reacția profesorului ce de fiecare dată când trecea prin fața sa îi spunea câte o vorbă hazlie, dar nu și de data aceasta. Se retrase, surprins, în loja care îl ferea de razele arzătoare ale soarelui, aruncând o ultimă privire profesorului care chiar în acel moment se făcu nevăzut, dincolo de pereții înalți ce împrejmuiau frumoasa clădire a universității, oprindu-se la câteva zeci de metri, în umbra unei umbrele așezate în mijlocul unei mese robuste de lemn, în fața unei cafenele.

Se așază pe scaunul destul de incomod, ștergându-și cu un

șervețel sudoarea de pe fruntea încordată, ca imediat să își treacă palma prin părul des, închis la culoare precum sprâncenele stufoase sub care ochii îi licăreau ca două mărgele albăstrui. Nasul îl avea puțin încovoiat spre buzele carnoase, sângerii, mult prea aprinse față de tonul albicios al feței. Bărbia mică și ascuțită îi era despicată în două de o cută minusculă, care se putea distinge mai mult ca de obicei din cauza încordării care pusese stăpânire pe toți mușchii feței și ai brațelor, pe care le așeză pe masă, încercând să se relaxeze. Închise pentru câteva clipe ochii, ca imediat să își ridice, pe rând, mânecele cămășii deasupra coatelor chiar în momentul în care o tânără domnișoară, cu zâmbetul pe față, i se adresă:

- Bună ziua și bine ați venit. Cu ce vă pot servi, domnule?
- O cafea rece, amară și un pahar cu apă plată, vă rog.
- Imediat, spuse tânăra cu același zâmbet.

Profesorul o urmări cu privirea, dispărând dincolo de ușa de sticlă, care se închise fulgerător de iute în spatele ei. Pentru moment îi păru rău că nu intrase în sala localului, unde mai mult ca sigur ar fi simțit mai puțin căldura toridă din ziua aceea. Își privi ceasul vechi de pe mâna stângă, oftând și rămânând pentru câteva clipe cu privirea fixată pe acesta. Ținea destul de mult la ceas, amintindu-i de familia lui, care era într-o lume mai bună.

Un minut mai târziu, drăguța domnișoară își făcu apariția, servindu-l cu același zâmbet, răsplătit de profesor cu un surâs plăcut și ceva mărunțiș.

Rămas singur, gustă din cafeaua amară cu poftă, urmărind cu privirea câțiva tineri destul de gălăgioși, așezați la masa alăturată, entuziasmați de sfârșitul anului școlar și, mai ales, de vacanța care îi aștepta pe plajele mării, unde deja o aveau prenotată, distrăgându-l din gândurile care îl cuprinseseră încă de la primele ore ale dimineții, când primi un mesaj din partea episcopului Angelo, pe care îl cunoștea destul de puțin. Așteptă cu răbdare, privind încă o dată ceasul, dându-și seama că timpul întâlnirii era trecut de mai bine de cinci minute.

Bău apa în care plutea încă cubulețul de gheață sau ce mai rămăsese din el, ca în următoarele secundă, lovind masa cu palma, să se ridice chiar când auzi în spatele lui o voce pe care o știa destul de bine..., cea a preotului Luca!

– Ah, domnule profesor, vă rog să mă scuzați pentru întârziere, știți... traficul ăsta...

– Don Luca...! spuse surprins, întorcându-se spre acesta.

– Îmi pare bine să te văd.

Gabriel îl privi cu un surâs ironic. Știa că nu era așa. Preotul, în reverenda neagră, strânsă pe mijloc de un șnur de aceeași culoare cu boneta din creștetul capului, se opri la un pas de el. Era destul de înalt, cu ochii albaștri și tenul feței roșiatic ca al unui copil plângăcios, cu un nas mic, ascuțit, înrădăcinat bine lângă ochii jucăuși, evitând o confruntare a priviri, sub sprâncenele albe, destul de rărite. Gabriel îl considera un om destul de enigmatic, plin de sine, de parcă sub acea bonetă s-ar ascunde toată cunoașterea universului din pricina căruia părul i-a albit cu mult înainte de a îi fi sorocul.

– Da, mai mult ca sigur, îi răspunse fără entuziasm. Nu mă așteptam să te văd!

– Sincer, îmi pare bine. Credeam că eminența sa, episcopul Angelo, v-a anunțat!

– Da, într-un fel.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

– Las-o baltă. Despre ce este vorba, don Luca!? îl întrebă destul de răspicat.

– Episcopul Angelo vrea să vă vorbească cât mai repede cu putință, cred că asta cel puțin ați înțeles!? E o urgență care nu mai suportă amânare.

– Da!? Și... care ar fi această așa-zisă urgență? îl întrebă, după câteva clipe de șovăială, profesorul.

– Îmi pare rău, dar nu știu ce să vă spun.

– Eminenței sale transmite-i că o să mă fac prezent cât mai repede posibil.

– Scuzați-mi insistența, domnule profesor... După cum am spus, vrea să vă vorbească chiar în acest moment, vă așteaptă.

– E ceva ce îmi scapă, don Luca? Mă faci să mă simt ca și cum aș fi obligat să fac ceea ce îmi ceri.

– Îmi pare rău să îți spun, dar Luminăția Sa a spus să aduc vorba de prezența cardinalului Antonio de Santis, în fața căruia, din câte știu, aveți o îndatorire.

– Cardinalul...!?

– Da, în persoană, vă așteaptă.

Profesorul rămase tăcut pentru câteva clipe, cu privirea absentă, în timp ce preotul stătea în fața sa nemișcat. Era deja prea mult doar pentru faptul că acceptase să aștepte un reprezentant al bisericii, care, dacă ar fi știut cine era, era de mult plecat. Nu se simpatiza deloc cu Luca, cum nu se simpatiza cu mulți înalți ai bisericii cu care cardinalul Antonio nu era de acord și de la care își luase adio cu ceva timp în urmă, văzându-și de calea lui. Așa cum spusese Luca, îi era dator și el își plătea mereu datoriile, chiar dacă față de cardinal era ceva sufletesc, de care se simțea legat ca un fiu față de un părinte, cum îl considera pe cardinalul Antonio și, mai presus de asta, chiar își dorea să-l vadă.

– OK, să mergem să vedem despre ce este vorba, întrucât cel ce știe tot nu îmi poate da nici cea mai mică informație, îi spuse preotului, care își încruntă sprâncenele.

– Pe aici, îl îndemnă preotul să îl urmeze printr-un gest al mâinii.

Îl urmă îndeaproape spre luxoasa mașină cu geamurile obscure, în preajma căruia ajunseră imediat. Luca îi deschise portiera din spate, poftindu-l politicos să intre, ceea ce făcu, așezându-se pe bancheta din spate a mașini.

Imediat ce intră, Gabriel fu cuprins de gânduri care îl purtau cu mult timp în urmă, în ziua aceea în care își pierduse toată familia într-un tragic accident, din care doar el se salvase, zi în care pentru el începuse o nouă viață în preajma bisericii.

Se întâmplase cu douăzeci de ani în urmă. Avea nouă când s-a produs nenorocirea în care părinți lui și fratele mai mare au fost

victimele unui stupid accident, din care salvatorii l-au scos nevătămat doar pe el, neputând explica miracolul prin care se salvase. Își aducea aminte destul de bine de acea zi și, mai ales, de acel moment în care a văzut o lumină, ceva ce semăna cu un înger aplecat asupra lui, îndemnându-l să se întoarcă în lumea pe care cei dragi lui abia o părăsiseră, iar Domnul avea să îi arate calea.

Așa l-a cunoscut pe Antonio, care în acel moment era doar un simplu preot aflat la locul accidentului, care nu rămăsese indiferent la copilul care spusese salvatorilor de acea lumină, privindu-l cu toții suspicios, dar nu și preotul, care îl luă sub ocrotirea sa, oferindu-i de-a lungul timpului una dintre cele mai bune educații, prin cele mai de vază școli bisericești, ca aceea de la Seminarul Roman Lorenzo Vincenzo Colombo, unde a fost format ca diacon. Îi datora mult celui care pe parcurs ajunsese cardinalul Antonio de Santis, fost vicar pentru dieceza de Roma, căruia i-a fost prezidată Sfânta Liturghie, în care el ar fi trebuit să își depășească statutul de diacon cu cel de preot, așa cum o făcuse Luca, ca să îi fie revocat cu câteva zile înainte acest „drept”, pentru ideile sale, pe care și le exprimase într-un mic conclav al viitorilor preoți, unde el făcuse un discurs pe care-l credea inofensiv, vrând doar să amintească trecutul tumultos al Bisericii, destul de zbuciumat și nu mereu de partea cea bună. Un discurs pentru care fusese repede muștrat de Înălții Bisericii, ca nefiind la locul lui.

Îi plăcea nespuse de mult, era o pasiune pe care o simțea cum îi curge prin vene, aceea de a da un răspuns trecutului, iscodind în cele mai umbroase colțuri ale istoriei, venind cu noi idei, fapt ce multora Înalți nu le-a prea plăcut, învinuindu-l cum că încă nu era pe deplin pregătit să facă parte dintre slujitorii Domnului, ceea ce era cât se poate de adevărat, imediat ce el luă hotărârea de a abandona calea și de a se dedica istoriei, preferând să slujească așa cum credea el mai bine și nu cum i se impunea. Își dăduse seama că biserica nu era nimic altceva decât o altă clasă politică ce își apăra interesele, înlăturând pe oricine și orice le punea în discuție suveranitatea și, mai ales, buna lor credință, fiind priviți în ultimul

timp de tot mai mulți creștini ca niște oameni lacomi ce se ascundeau în spatele porților bisericii, care de multe ori dădea cu o mână ca să ia cu două.

Era cât se poate de adevărat. Multe lucruri erau doar de fațadă, mai ales a timpurilor trecute, când rugile erau deșertice, fără nicio noimă venind din partea celor care se rugau pentru pace, când cele mai aprige lupte s-au dat în numele creștinismului, la îndemnul bisericii, cu cruciadele care nu făceau nimic altceva decât să ucidă în numele Domnului, în numele căruia se jefuia tot ce era „păgân”, chiar dacă și aceștia aveau o mamă, o soră un tată, frate și copii cu un crez al lor, în numele căruia luptau cum o mai fac și în ziua de azi în fața celor care nu le-au lăsat decât praful, pietrele, sărăcia, moartea și, mai ales, ura, o ură a cărei flacără ardea pe zi ce trecea tot mai tare.

Îi era greu de înțeles cum acele țări care au prădat tot în calea lor își spuneau „civilizați”, în timp ce neputincioșii erau niște amărăți de „barbari păgâni”, asupra cărora aveau orice drept, impus, ca de fiecare dată, cu forța, care a lăsat o urmă greu de ascuns și, mai ales, de uitat, chiar și după multe generații. Nu înțelegea multe, precum îndemnul bisericii care vorbea în numele Domnului, îndemnându-și credincioșii să uite de răzbunare, să ierte pe cei care au greșit în fața lor, chiar dacă ei nu au făcut-o cum arată pedepsele la acuzațiile preoților, episcopilor și cardinalilor, punând pe rug pe oricine își spunea ideile revoluționare, care le contraziceau pe cele susținute de ei. Idei care, în cele din urmă, au făcut din noi ceea ce suntem în ziua de azi, o societate modernă, în care biserica începea să piardă tot mai mulți adepți, pe an ce trece.

Zece minute mai târziu, mașina gonia pe drumul ce ducea la Castelli Romani. O zonă situată la porțile Romei, plină de istorie și frumusețe, cum doar în această parte a lumii se poate vedea. Drumul pe unde o luară era unul secundar, evitând în mare parte traficul sufocant de la acea oră, trecând pe sub rămășițele arcului zidului Aurelian, care le scurta drumul cu câțiva kilometri, ca nu după mult timp să ajungă la Grottaferrata, o mică așezare care în

ultimii ani se extinsese cu sute de noi clădiri moderne, înalte, formând un cerc ca o menghină în jurul caselor vechi, cu ieșirea direct în străduțele înguste din piatră, pe care se strecurară cu greu, din cauza mașinilor lăsate de-a valma, ajungând în partea vestică spre ieșire, unde se afla biserica Sfânta Maria, care își conserva încă poarta masivă din lemn, originală, veche de peste o mie de ani, în spatele căreia se putea vedea uriașa sculptură a lui San Nilo, căruia îi era dedicată această abație. Un pelegrin căruia creștinismul îi datora mult.

În partea stângă a bisericii era turnul înalt, dreptunghiular al celor douăsprezece ferestre arcuite, ce se înălța maiestos și roșiatic. În vârful lui, anunțând mijlocul zilei, se legăna o clopotniță în vechiul stil roman. Biserica în stil bizantin era făcută de un grup de preoți greci din Italia meridională, care trecuse de-a lungul timpului prin importante schimbări religioase și structurale, ca în cele din urmă statutul papal să o recunoască ca făcând parte din Biserica Greco-Catolică.

Imediat ce intrară în curte, un preot se apropie de ei ca și cum i-ar fi așteptat, invitându-i să îl urmeze pe o frumoasă alee străjuită de pilonii felinarelor de altădată, printre care se vedea frumoasa grădină colorată cu zeci, sute de flori orânduite în șiruri lungi sau forme bizare, care îi atrase atenția lui Gabriel, pe fața căruia apărură un surâs trecător, trăgând cu putere în piept aerul înmiresmat care îi izbi nările.

Ajunși în spatele bisericii, intrară pe o ușă destul de îngustă într-un mic coridor pătrășos, de culoare gălbuie, proaspăt renovat, din care printr-o intrare arcuită ajunseră într-un altul mai încăpător, cu un aer plăcut, ai cărui pereți erau plini de icoane, cu bolta de deasupra ornamentată cu linii aurii, formând cercuri de diferite mărimi, unde erau pictați în culori vii diferiți sfinți, vegheați de îngeri cu aripile deschise și mâinile împreunate, ca și cum s-ar fi rugat. În capătul coridorului, de fiecare parte se vedea câte o ușă încăpătoare din lemn de cireș, după culoarea pe care o aveau. Preotul se opri în fața celei din stânga, poftindu-i să intre cu un

Gabriel, care era înaintea preotului Luca, intră făcând un pas în ceea ce părea o bibliotecă. Pentru câteva clipe rămase stupefiat de atmosferă și de miile de cărți frumos rânduite în rafturile înalte, acoperind în întregime pereții, lăsând să se vadă doar plafonul arcuit, frumos pictat, cu sfinți și îngeri în aceleași culori aprinse precum cele de pe coridor. O fereastră destul de mare, la rândul ei arcuită, lăsa să răzbată prin vitraliile colorate lumina soarelui, care se abătea într-o oarecare măsură pe cotorul cărților aurite, făcându-le să sclipească mai tare, ca și sfeșnicul de argint cu trei brațe, așezat la mijlocul mesei ovale din lemn, în jurul căreia erau douăsprezece scaune brodate cu o tapițerie roșie, prinsă pe margini cu un șnur auriu, patru dintre ele fiind ocupate. În partea stângă a mesei erau cardinalul Antonio și episcopul Angelo, iar de cealaltă parte, în fața lor, erau doi domni care îl fixau cu privirea pe profesor.

– Eminentă, i se adresă Gabriel cardinalului, înclinând ușor capul și în același timp așezându-se pe unul dintre scaunele comode, făcând un gest de salut cu capul spre ceilalți, care în continuare aveau privirea fixată pe el.

Chiar dacă știa din spusele preotului Luca de prezența cardinalului Antonio de Santis, se simți cuprins de un val de emoții văzându-l în tunica roșie, strâns peste mijloc cu o eșarfă lată de aceeași culoare, puțin mai deschisă și lucioasă, având la rândul lui în creștetul capului acel *zuchetto*¹ roșiatic. Părea mult mai îmbătrânit de când îl văzuse ultima oară. Ochii, cândva limpezi, erau spălăciți. Fruntea îngustă era brăzdată de cutele bătrâneții, de parcă timpul se grăbea să își spună cuvântul mai repede decât ar fi trebuit. Nasul încovoiat avea o culoare roșie, de parcă și l-ar fi frecat cu ardoare. Bărbia mare, rotundă, semăna cu un măr împărțit în două, lăsând și mai mult să i se contureze fața suptă, palidă, pe

¹ boneta pentru a acoperi o mică parte a capului, folosită de cei de rang înalt, episcopii, cardinalii, papa.

care se citea îngrijorarea și care parcă prinsese puțină culoare la vederea profesorului.

– Gabriel..., off, cât timp!? Mă bucur să te văd, deși aș fi vrut să ne vedem în alte circumstanțe, mai plăcute.

– Din spusele Luminăției Voastre, mă faceți să cred în ceva neplăcut și sunt nerăbdător să aflu despre ce este vorba, i se adresă Gabriel fără prea multe complimente.

– Da. Să ți-i prezint pe domnul Issac, reprezentant al bisericii ortodoxe, și pe domnul Wells, din partea protestanților.

– Un ortodox și un protestant...!? Eminentă?

Profesorul rămase cât se poate de nedumerit, aruncând o privire consistentă spre cei doi, încercând să deslușească ceva în privirea de nepătruns, rece, pe o față aspră, cu barba proaspăt bărbierită a lui Wells. Câteva suvițe de păr îi cădeau dezordonate pe fruntea lată. Nasul era destul de proeminent, cu nările lărgite, ca al unui boxer, cu tonul pielii alb, cu mici petice roșiatice, ca și cum o domnișoară ar fi trecut pe ici, pe colo cu buzele ei colorate. Avea umerii lași și gâtul gros, strâns de nasturele cămășii închise la culoare, pe care îl desfăcu imediat ce văzu privirea insistentă a profesorului.

Issac avea o privire ageră, pătrunzătoare, cu ochii mici și negri adânciți în orbite, făcându-l să pară bolnăvicios din cauza tonului palid al pielii. Fruntea îi era brăzdată de cute adânci și dese, mai mult din cauza încruntării decât a vârstei, care era greu de descifrat. Chiar dacă părea destul de fragil, umerii lași și pieptul bombat, ascuns sub cămașa neagră, îi trădau corpul athletic. Pe fața încruntată îi persista un surâs ironic, care nu-i scăpă profesorului.

– E o poveste lungă pentru a explica prezența domnilor aici, alături de noi.

– Și... care ar fi aceasta!? Nu cred că m-ați adus doar pentru a mă prezenta!

– Ah, în niciun caz, i se adresă cardinalul, știind cât ești de ocupat.

– Deci...? Despre ce este vorba?

– Părintele Luca o să ne spună cât mai detaliat posibil despre nenorocirea ce ne bate la poartă, li se adresează cardinalul celor trei în timp ce îi aruncă o privire preotului.

– Așteptăm cu nerăbdare. Am vrea să știm pentru ce suntem aici, vorbi Wells hotărât.

– Cum a spus Luminăția Sa, cardinalul Antonio de Santis, e o poveste lungă, care începe acum douăzeci și patru de ani, când, în arhivele secrete ale Vaticanului a fost găsit un pergament scris de papa Clement al V-lea...

– Pergamentul Chinon²...! susură profesorul, mai mult pentru el, dar destul de tare încât să fie auzit de toți cei prezenți.

– Da. Pergamentul Chinon, replică episcopul Angelo.

Gabriel se uită la episcopul Angelo, care avea o privire blândă, cu ochii mici, tulburi trădându-i vârsta înaintată, ca și ridurile de pe fața palidă și respirația greoaie. Stătea în fața lui de cealaltă parte a mesei, în dreapta cardinalului, cu mâinile împreunate pe masă, în fața unui cutii argintii de mărimea unei cărți. Tunica de culoare violetă era prinsă, la rândul ei, peste mijloc de o eșarfă aurie, având peste umerii lăsați omoforul, o fâșie largă de țesut violet, închis la culoare ca și boneta de sub care ieșeau câteva smocuri de păr albit.

– Îl rog pe don Luca să mă scuze și în același timp să continue, i se adresează Gabriel preotului, plecându-și ușor capul.

– La câteva zile de la găsirea acestuia, la Biserica Sfântului Matteo din Firenze a început o lucrare de amploare pentru consolidarea unor ziduri interne și externe, cât și restructurarea mai multor statui vechi, ca unele dintre ele să fie nevoie să fie mutate în anumite ateliere specializate...

– Biserica Sfântului Matteo! tresări din nou Gabriel.

– Da, exact asta am spus, i se adresează Luca pe un ton destul de calm și în același timp ironic, vizibil deranjat de întreruperea profesorului.

– Șiii...!?

– La baza uneia dintre ele s-a găsit un locaș secret, conținând un bilet cu câteva cuvinte, care ne-a atras atenția...

– Un bilet care ar putea să îți susțină una dintre teoriile pentru care ai hotărât să te abați de la calea Domnului! îi spuse episcopul lui Gabriel, care părea îngândurat.

– Abat...!? Luminăția Voastră știe mult prea bine ce s-a întâmplat. Am fost constrâns și acum, în acest moment, să știți că nu îmi pare rău pentru decizia pe care am luat-o, ci mai degrabă pentru faptul că mă aflu aici, să discut despre treburi care nu mă mai privesc.

– Gabriel, te rog, ascultă ce avem să îți spunem. Așa o să ai ocazia să demonstrezi cele susținute de tine, ai să găsești răspunsuri întrebărilor care te macină, te rog, i se adresează cardinalul cu o voce părintească.

– Despre ce este vorba!? Sunt sigur că acest așa-zis „bilet” a fost întors pe toate părțile și ai ajuns deja la o concluzie.

– În mare măsură aveți dreptate, îi răspunse Luca. De asta te aflu aici.

– Atunci, te rog, explică-mi ceea ce nu știu.

– După câte zile, scrisoarea a fost trimisă la Bazilica Sfintei Cruci din Firenze, unde un renumit preot a început imediat să se ocupe de ea, ca, câteva săptămâni mai târziu în fața unui conclave restrâns, să declare că această scrisoare ar fi fost scrisă de Galileo uneia dintre fetele sale...

– Galileo...?! Virginia...! Nu poate fi vorba decât de ea sau Sora Celeste, cum fu cunoscută imediat ce intră pe porțile bisericii! exclamă, surprins, profesorul.

– Da, exact. Aceasta a fost și părerea preotului! îi confirmă Luca uimit.

– Ce vrei să spunei cu acel *a fost!*? îl întrebă imediat Gabriel. Și-a schimbat opinia!?

– Ar fi fost mai bine, dar, din păcate, după câteva zile a fost găsit fără suflare... Crucificat.

– Crucificat!?

² pergament despre procesul templierilor.

- Da, chiar așa, confirmă episcopul.
- Nu știu de ce, dar nu sunt deloc surprins ca după douăzeci și patru de ani nimeni să nu știe despre o astfel de faptă, care după părerea mea ar fi trebuit să fie făcută publică. Nu credeți, Eminență?
- Crezi că nu am fi vrut!? Din anumite motive, a trebuit să ne limităm în a o face publică înainte să aflăm cele întâmplate, care ne-au adus mai multe întrebări decât răspunsuri.
- Și care ar fi aceste motive, aceste întrebări!?
- După câteva săptămâni, poliția a concluzionat ancheta ca fiind un simplu jaf, terminat în cel mai rău mod posibil, fără a găsi un vinovat. Un verdict destul de bizar, văzând cum a avut loc nefericitul eveniment, cu care Vaticanul nu a fost de acord, susținând că e vorba de cu totul altceva.
- Cum s-a ajuns la o astfel de concluzie!?
- Chiar ați putea crede că niște jefuitori ar fi în stare de o astfel de cruzime!? întrebă Luca surprins.
- Da, aveți dreptate. Pare mai mult un ritual! Nu poate fi vorba decât de o sectă sau ceva destrăbălați religioși, îi răspunse Gabriel.
- La câteva zile după verdictul poliției, Vaticanul a decis ca ancheta să continue, însărcinând unul dintre preoții din această abație și pentru faptul că putea fi ajutat de un familiar de-al lui, un detectiv particular, care i-ar fi oferit o siguranță în plus știind cele întâmplate. După un anumit timp, bănuielele s-au adeverit, era vorba de o sectă...
- Continuați să mă surprindeți, Eminență. Nu știam că Vaticanul e dispus ca o sursă externă, cum ar fi un detectiv particular, să fie implicată în treburile bisericii, chiar că sunt uimit!
- O să fiți și mai surprins aflând că doar un cerc restrâns știe de această reuniune și că acel detectiv ar fi trebuit să ofere mai multă protecție preotului.
- Ce vreți să spuneți? întrebă Gabriel, ținându-și răsuflarea.
- Din nefericire, preotul a avut aceeași soartă ca primul...
- La naiba, se scâpă Gabriel, primindu-și imediat porția de

- privire mustrătoare din partea cardinalului.
- Deci, nu mai e vorba de un caz izolat!?
- Nu, domnule Wells. Nu e un caz izolat, de asta credem că Aurelio...
- Despre cine vorbiți!? întrebă Gabriel pe episcopul care se uită la el destul de încruntat.
- Preotul Aurelio făcea parte tot din această abație. Imediat ce s-a întâmplat acea tragedie, s-a oferit să se ocupe în continuare de deslușirea acelei scrisori, pentru că cel de dinaintea lui îi era prieten destul de apropiat, ca și detectivul care s-a retras și, nu în ultimul rând, era un pasionat de studierea vechilor artefacte. Adică era omul cel mai potrivit și pentru faptul că fostul detectiv voia să vorbească doar cu el, li se adresa preotul Luca celor prezenți, oprindu-se pentru a își trage răsuflarea.
- Vă rog, continuați, don Luca, îl îndemnă Gabriel nerăbdător pe preot.
- Acum trei săptămâni...
- Ce s-a întâmplat!? îi privi profesorul surprins pe fiecare dintre cei prezenți.
- Se lăsă o tăcere bizară pentru câteva momente, în care se priveau unii pe alții.
- A avut aceeași soartă, spuse cardinalul Antonio făcându-și semnul crucii, văzându-l pe preot șovăind.
- Urmară alte câteva clipe de tăcere, ca și cum fiecare ar fi vrut să îi aducă un moment de reculegere preotului.
- Ați spus acum trei săptămâni!?! De ce abia acum!? Nu înțeleg de ce doar după tot acest timp, cum nu înțeleg prezența domnilor Wells și Issac.
- Adevăratele motive încă nu le știm, dar preotul Aurelio a vrut ca domnia să fie alături de el, cum a vrut să fii și tu.
- Nu înțeleg ce vreți să spuneți, Eminență.
- Luca, te rog, i se adresa cardinalul preotului, care își dregea vocea.
- Aurelio, înainte ca nenorocirea să aibă loc, a făcut această